

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Dáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Rovina, a.s.**, IČ: 645 08 510, se sídlem Kroměřížská 134, Hulín, zast. Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 6828/12-1400-707633,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět soudního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 2. 7. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 8. 6. 2012, č. j. 6828/12-1400-707633, jakož i jemu předcházejí rozhodnutí Finančního úřadu ve Vyškově ze dne 8. 2. 2012, č. j. 13461/12/341960702581, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Ačkoli bylo žalobou napadeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, řízení bylo na straně žalovaného vedeno s Odvolacím finančním ředitelství, neboť dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž došlo ke změně

soustavy finanční správy a zároveň ke zrušení zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. V řízení tak bylo pokračováno s procesním nástupcem, kterým je na základě ustanovení § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

II. Dosavadní průběh správního řízení

[3] Dne 4. 8. 2011 vydal Finanční úřad ve Vyškově (dále jen „správce daně“) výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, č. j. 102109/11/341960702581, která byla žalobci odeslána do datové schránky dne 5. 8. 2011, přičemž žalobce si ji přečetl dne 8. 8. 2011.

[4] Jelikož žalobce jakožto ručitel daňový nedoplatek neuhradil, vydal správce poplatku dne 2. 11. 2011 exekuční příkaz č. j. 120083/11/341940708677 na přikázání pohledávky z účtu žalobce až do výše vykonatelného nedoplatku ve výši 624.154,89 Kč k zajištění neuhrazené daně z převodu nemovitostí s odůvodněním, že žalobce jakožto ručitel nezaplatil ke dni 31. 10. 2011 správci daně daňový nedoplatek, přičemž k tomu byl vyzván výzvou ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581.

[5] Dne 7. 11. 2011 podal žalobce proti zmíněnému exekučnímu příkazu odvolání a navrhl jeho okamžité zrušení pro nezákonnost. Uvedl, že mu výzva ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581, rozhodně nebyla doručena, neboť měla být doručena jeho zástupci. Pro účely zastupování před všemi českými správci daně má totiž uzavřenou smlouvu se společností Punktum, spol. s r. o., IČ: 253 80 966, se sídlem Otická 758/19, Opava – Předměstí, která byla včas podána Finančnímu úřadu v Kroměříži, a proto požádal správce daně, aby nadále jednal s tímto jeho zástupcem.

[6] Dne 11. 1. 2012 nahlédl do spisu jednatel společnosti Punktum, spol. s r. o., a rozšířil odvolání o další body. Uvedl, že nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 171 odst. 3 daňového řádu, přičemž podrobnosti uvede poté, co mu budou poskytnuty určité písemnosti ze spisu a umožněno nahlédnout do registračního spisu, což mu tehdy umožněno nebylo. Dále zmínil, že ve vyhledávací části spisu jsou zařazeny dokumenty, které tam být nemají. Poté žalobce tyto námitky sdělil správci daně písemně podáním ze dne 20. 1. 2012. Zároveň tímto podal odvolání proti výzvě ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581, přičemž namítl „úplně všechno možné i nemožné“.

[7] Dne 8. 2. 2012 správce poplatku rozhodnutím č. j. 13461/12/341960702581 odvolání proti výzvě zamítl a odvolací řízení zastavil podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“) s odůvodněním, že výzva k zaplacení nedoplatku ručitelem byla doručena dne 8. 8. 2011, ale odvolání bylo učiněno až podáním ze dne 20. 1. 2012, které správce poplatku obdržel až dne 23. 1. 2012.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 2. 2012 odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 8. 6. 2012, č. j. 6828/12-1400-707633, proti kterému podal žalobce správní žalobu.

III. Obsah žaloby

[9] Stěžejní žalobní námitka spočívá v tom, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581, nebyla řádně doručena. Dle žalobce je nezpochybnitelné, že žalobce měl ke dni 4. 8. 2011 zástupce. Výzva tudíž měla být doručena též tomuto zástupci, přičemž dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování daňovému subjektu i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později (ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu). Správce poplatku tak nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu a neunesl své důkazní břemeno. Zároveň tím zkrátil žalobce na jeho právech, zejména právu na právní pomoc.

[10] Dle žalobce je nezpochybnitelné, že žalobce měl ke dni 4. 8. 2011 zástupce. Výzva tudíž měla být doručena též tomuto zástupci, přičemž dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování daňovému subjektu i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později (ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu).

[11] Argument žalovaného, že plná moc je účinná až jejím uplatněním u tohoto správce daně (viz ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu), je lichý, neboť plná moc byla uplatněna za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), který žádné takové ustanovení neobsahoval.

[12] Žalobce dále v žalobě na několika místech podotýká, že správce daně o plné moci musel vědět, což lze prokázat odkazem na protokol ze dne 24. 6. 2010, č. j. 77489/10/320931708514.

[13] Na podporu své argumentace žalobce uvedl, že plná moc ze dne 5. 11. 2009 nebyla omezena jen na jednoho správce daně, ale slovy „ve všech věcech daní“ byla určena všem správcům daně.

[14] Žalobce také uvádí, že tvrzení žalovaného o tom, že žalobcovo přiznání k dani z nemovitostí za rok 2009 neobsahovalo údaj o zastoupení, je pro danou věc irelevantní. Informace o zastoupení v daňovém přiznání skutečně měla být. Nelze ovšem tvrdit, že prosté nevyplnění této skutečnosti je prohlášením o tom, že není zastoupen. Správce daně měl provést kontrolu těchto údajů.

[15] Žalobce poté uzavírá, že jelikož nebyla výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem zákonem předepsaným způsobem doručena, nemohla uplynout odvolací lhůta pro podání odvolání proti této lhůtě a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem.

IV. Vyjádření žalovaného

[16] Dne 8. 8. 2012 se k žalobě vyjádřil žalovaný. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl k tomu, že přes redundantní obsah žaloby je předmětem sporu jediná právní otázka, a to zda plná moc ze dne 5. 11. 2009, která byla podána dne 6. 11. 2009 u Finančního úřadu v Kroměříži, byla v době vydání a zaslání výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 4. 8. 2011 účinná i vůči správci daně (Finančnímu úřadu ve Vyškově). Správce daně přitom zcela správně vycházel z ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu. Pokud by soud přistoupil na výklad prezentovaný žalobcem, pak by ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu bylo zcela obsoletní.

V. Replika žalobce

[17] Dne 24. 9. 2012 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného. V ní mimo zcela zbytečné invektivy uvedl, že se žalovaný nijak nevyjádřil k nutnosti užít starší právní úpravu, ke svému důkaznímu břemenu ohledně doručování písemností, k otázce, zda byl Finanční úřad v Kroměříži povinen plnou moc postoupit, ani k tomu, jaké následky má fakt, že plná moc postoupena nebyla.

[18] Žalobce také setrval na svém názoru a argumentaci ustanovením § 27 odst. 2 daňového řádu odmítl, neboť v roce 2009 daňový řád neplatil.

VI. Právní hodnocení soudu

[19] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) osobou k tomu oprávněnou podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[20] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[21] Stěžejní žalobní námitka spočívala v tom, že správce daně neprokázal řádné doručení výzvy ze dne 4. 8. 2011, č. j. 102109/11/341960702581. Toto tvrzení je nutné odmítnout. Ve spisovém materiálu je založena kopie výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, na které je uvedeno, že tato nabyla právní moci dne 8. 9. 2011. Soud měl k dispozici rovněž originál této výzvy ze spisového materiálu žalovaného v souvisejícím sporu vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 50/2011. Z tohoto spisového materiálu, konkrétně z listu č. 5 veřejné části spisového materiálu Finančního ředitelství v Brně, soud zjistil, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem byla žalobci odeslána do datové schránky dne 5. 8. 2011, přičemž žalobce si ji přečetl dne 8. 8. 2011. Výzva tak byla dne 8. 8. 2011 doručena. Není tedy pravda, že by žalobce nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu.

[22] Soud v této souvislosti připomíná ustanovení § 39 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně doručuje písemnost při ústním jednání nebo při jiném úkonu, nebo elektronicky. Jde o primární způsoby doručování, které zákon ve smyslu zásady hospodárnosti a procesní ekonomie upřednostňuje oproti jiným způsobům doručování uvedeným v odst. 2 a 3 téhož ustanovení.

[23] Žalobce ovšem namítal, že v té době již měl zástupce, kterému mělo být doručováno a jelikož mu doručováno nebylo, měl tak být zkrácen na právu na právní pomoc.

[24] Žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování (ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu), a má-li osoba, jejíž poměry jsou

doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později (ustanovení § 41 odst. 2 daňového řádu).

[25] Soud se tedy zabýval otázkou, zda byl žalobce v době doručování výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem zastoupen. Spor mezi stranami spočíval v tom, zda plná moc ze dne 5. 11. 2009, předložená dne 6. 11. 2009 Finančnímu úřadu v Kroměříži, byla ke dni 4. 8. 2011 účinná též vůči Finančnímu úřadu ve Vyškově (správci daně v daném sporu). Ze správního spisu soud zjistil, konkrétně z písemnosti pořadového č. 5 veřejné části spisového materiálu, že plná moc byla Finančnímu úřadu v Kroměříži předložena až dne 7. 11. 2011 (dle podacího razítka).

[26] Na danou věc je nutné použít procesněprávní předpisy platné a účinné v době, kdy se o věci rozhodovalo, tedy daňový řád. Podle ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

[27] Na rozdíl od předchozí právní úpravy stanoví daňový řád explicitně, že plná moc je vůči správci daně účinná až od okamžiku jejího uplatnění vůči správci daně. Rozhodným je tedy okamžik, kdy se správce daně reálně seznámí s plnou mocí, kdy tato dojde do „sféry jeho vlivu“, tj. na podatelnu správce daně.

[28] Správcem daně, u něhož bude třeba plnou moc uplatnit, je třeba rozumět nikoli pouze věcně, ale též místně příslušného správce daně. Z toho plyne též nutnost uplatnění plné moci k zastupování ve věcech daně z nemovitostí vůči všem správcům daně, v jejichž územním obvodu se nacházejí nemovitosti vlastněné zmocnitelem.

[29] Soud tedy dospěl k závěru, že v den vydání a následně doručování výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem žalobce nebyla plná moc vůči správci daně účinná. Bylo tedy doručováno v souladu se zákonem. Žalobce tímto postupem nemohl být zkrácen na svém právu na právní pomoc, neboť po doručení výzvy se mohl obrátit na svého právního zástupce a s ním situaci řešit; v tom mu nic nebránilo. Žalobce však byl pasivní a ve věci nekonal. Žalobce předal odvolání ze dne 20. 1. 2012 k poštovní přepravě až dne 23. 1. 2012, čímž zmeškal třicetidenní lhůtu pro podání odvolání, a proto bylo odvolání v souladu s ustanovením § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítnuto. O třicetidenní odvolací lhůtě byl žalobce ve výzvě řádně poučen.

[30] Podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřípustné nebo bylo podáno po lhůtě.

[31] Žalobce argumentoval tím, že plná moc byla uplatněna u Finančního úřadu v Kroměříži dne 5. 11. 2009, tedy za účinnosti staré právní úpravy, a sice zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Soud již výše uvedl, že správní orgány zásadně postupují podle procesních předpisů v době rozhodování. K tomu je nutné dodat následující.

[32] Podle ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu platí, že právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona. V

případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci; do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů.

[33] Plná moc ze dne 5. 11. 2009 sice byla učiněna za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a podle přechodného ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu tak zůstává v platnosti, pokud nebyla později odvolána, ale neustále pouze vůči konkrétnímu správci daně, tedy Finančního úřadu v Kroměříži. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v plné moci bylo uvedeno, že společnost Punktum, spol. s r. o., má žalobce zastupovat „ve všech věcech daní“. Plnou moc bylo třeba vyložit tak, že se týká všech daní u příslušného správce daně, tedy Finančního úřadu v Kroměříži. Ten ji tedy nebyl povinen postoupit všem finančním úřadům pouze kvůli této obecné formulaci. Neměl k tomu rozumný důvod, ani zákonný podklad.

[34] Plnou moc by bylo třeba postoupit pouze tehdy, byla-li by uplatněna u správce daně zcela zjevně místně nepřislušného pro provádění správy daní v záležitostech, jichž se daná plná moc týká. Finanční úřad v Kroměříži ovšem neměl žádné pochybnosti o tom, že by byl místně nepřislušný ve vztahu k žalobci a plnou moc si zcela oprávněně vyložil ve vztahu ke všem daním žalobce, jejichž správu vykonává. Nebylo důvodu, aby ji postupoval.

[35] Formulací „ve všech věcech daní“ chtěl žalobce zřejmě vyjádřit, že se mělo jednat o tzv. neomezenou plnou moc. Zákon o správě daní a poplatků totiž rozlišoval zastoupení na základě tzv. omezené a neomezené plné moci (ustanovení § 10 odst. 3 ve spojení s § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků). Formulace „ve všech věcech daní“ tedy založila neomezenou plnou moc vůči Finančnímu úřadu v Kroměříži.

[36] Je též pravdou, že zákon o správě daní a poplatků neobsahoval žádné ustanovení, které by bylo analogické k ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu. Výkladem je ovšem nutné dospět k závěru, že implicitně toto pravidlo platilo již tehdy a v novém daňovém řádu je již vyjádřeno zákonodárcem z důvodu právní jistoty explicitně. Pro posouzení dané věci je tato skutečnost ovšem irelevantní, neboť Finančnímu úřadu ve Vyškově (správci daně v daném sporu) byla plná moc předložena až dne 7. 11. 2011, tedy za účinnosti nového daňového řádu a plně se na ni uplatní ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[37] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, se soud ztotožnil s právním posouzením věci správcem daně a žalovaným. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil, rozhodnutí žalovaného proto nelze označit za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné

náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu